

Róma megalapozza a látomást – második p̄h̄

A modern Róma azonosítása és a prófétai látomás az utolsó napokban

Jeff Pippenger

2024-07-05

És azokban az időkben sokan támadnak majd fel a dél királya ellen; és a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Dániel 11:14.

Létfontosságú és az üdvösséggel kapcsolatos annak a végidőbeli hatalomnak a helyes azonosítása, amelyet a modern Rómaként ábrázol a prófécia, és amely ezért az a hatalom, amely „megerősíti a látomást”. Ez a száznegyvennégyezer végső megpróbáltatási folyamatának egyik elemét képviseli. A „látomás” szó ebben a versben ugyanaz a héber szó, amelyet Salamon használt annak megjelölésére, hogy miért vész el Isten népe.

Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép; de boldog, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

A próféták mindegyike közvetlenebbül szól az utolsó napokról, mint a szent történelem bármely más korszakáról, és Salamon figyelmeztetése a „látás” birtoklásának szükségességéről élet-halál kérdése. Az igazság mindig megoszt, és az imádók két osztályát hozza létre. Ebben az ígeversben van egy osztály, amely elvész, és egy osztály, amely örömmel megtartja a törvényt. Meg kell azonban jegyezni, hogy Salamon intése az „igazság” körüli küzdelem összefüggésében hangzik el. Ugyanakkor a tíz szűz példázatának összefüggésében is áll, mert a tíz szűz példázata Isten népe utolsó napokbeli tapasztalatának elsődleges szemléltetése.

A bolond teljes elméjét kiönti; a bölcs pedig visszatartja azt későbbre. Ha a fejedelem a hazugságra hallgat, minden szolgálja gonosz lesz. A szegény és az álnok ember találkoznak egymással; az Úr megvilágosítja mindkettőjük szemét. Az a király, aki hűségesen ítéli meg a szegényeket, annak trónja mindörökre szilárdan megáll. A vessző és a feddés bölcsességet ad; de a magára hagyott gyermek szégyent hoz anyjára. Mikor a gonoszok megsokasodnak, megsokasodik a törvényszegés is; az igazak pedig meglátják azok bukását. Fedd meg a te fiadat, és nyugodalmat szerez neked; sőt gyönyörűséget ad a te lelkednek. Ahol nincs kijelentés, elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:11–18.

Nem áll szándékomban ujjal mutogatni azokra, akik a modern Rómáról az enyémtől eltérő felfogást vallanak. Szándékom annak szemléltetése, hogy Salamon az imádók két osztályáról beszél, amelyeket „bölcs emberként” és „bolondként” azonosít. A „bolond” a „gonoszként” is azonosíttatik. A példázat bölcs és bolond szüzei Dániel könyve tizenkettedik fejezetének prófétai vonalában ugyancsak a bölcsökként és a gonoszokként azonosíttatnak.

Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; a hitetlenek pedig hitetlenül cselekszenek; és a hitetlenek közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik. Dániel 12:10.

Salamon és Dániel egyetértene egymással, mert minden prófétai bizonyoságtétel összhangban áll az utolsó napokban. A bölcsek megértik az „ismeret növekedését”.

Az értelmesek pedig fényleni fognak, mint az égboltozat ragyogása; és akik sokakat az igazságra vezetnek, miként a csillagok örökkön örökké. Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futkosnak majd, és megnövekedik az ismeret. Dániel 12:3–4.

A tizedik vers azonosítja azt a háromlépcsős próbatételi folyamatot, amely megrostálja a szüzeket, akiket arra hívtak el, hogy a száznegyvennégyezer között legyenek. Mindkét esetben a rostálás és a próbatétel folyamata azon alapul, hogy a szüzek megértik-e a tudás gyarapodását (a látomást), amelyet a vég idején, 1989-ben felnyitottak.

„A vég ideje” az utolsó napokban 1989 volt, amikor Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verstől negyvenötödikig terjedő versei felnyitottak. Ekkor vált megállapíttá, hogy e versek tárgya az északi király végső felemelkedése és bukása. Ekkor vált megállapíttá az is, hogy az északi király e versekben az utolsó napok pápai hatalma. Az ihletés soha nem használja a „Modern Róma” kifejezést. E kifejezést én alkottam meg, hogy az utolsó napok pápai hatalmát jelölje, mert prófétai értelemben a „modern” az utolsó napokat jelképezi. Ellen White sem használta soha a „Modern Róma” kifejezést.

Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versére vonatkozóan léteznek téves nézetek arról, kit jelképez az északi király, de csak egyetlen helyes értelmezés van. Az az értelmezés, hogy e versekben az északi király a pápai hatalom, számos prófétai tanúbizonyosság alapján származott. A negyvenedik vers azzal kezdődik, hogy azonosítja a pápaságot mint amely 1798-ban halálos sebet kapott, majd a negyvenegyedikről a negyvenharmadikig terjedő versek azokat a folyamatokat azonosítják, amelyek a halálos seb begyógyulásában szerepet játszanak. A negyvenegyedik vers azt az üzenetet írja le, amely haragra gerjeszti a pápaságot, és átvezet a negyvenötödik versbe, amikor a pápai hatalom eljut végső és teljes pusztulására. Az a látomás, amely 1989-ben lett oldva, a pápai hatalom végső felemelkedésének és bukásának látomása az utolsó napokban. Ez a látomás a tudás növekedése, amely az imádók két csoportját hozza létre és teszi nyilvánvalóvá aszerint, hogy elfogadják vagy elutasítják az e versekben található ismeretet.

Ugyanazon fejezet szerint, amelyben az ismeret gyarapodása 1989-ben feloldatott, a „te néped fosztogatói”, akik „felmagasztalják magukat”, és végül „elbuknak”, az a jelképes alak, amely megalapozza a „látomást”. A végső rostálásban az első vizsgálati kérdés az, hogy kit jelképeznek a „te néped fosztogatói”, mert ők azok a prófétai jelképek, amelyek megalapozzák a „látomást”. Vajon a fosztogatók a pápai hatalom, vagy az Egyesült Államok?

Dániel és a Jelenések könyve ugyanaz a könyv: ugyanazon prófétai vonal két tanúját ábrázolják. Dániel a kezdet, a Jelenések pedig a vég, és együtt annak az igazságnak két tanúját képviselik, amely a vég idején, 1989-ben lett felnyitva.

Dániel leírja azt a megtisztítási folyamatot, amely akkor ment végbe, amikor Júda törzsének Oroszlánja 1989-ben felnyitotta a negyvenedik–negyvenötödik verseket. Abban az időben

próbatételi folyamat kezdődött annak meghatározására és nyilvánvalóvá tételére, kik lesznek azok a „papok”, akik a szövetségi népet alkotják, vagyis akik az utolsó napok száznegyvennégyezerét teszik ki. Hóseás hozzáteszi, hogy azok, akik elutasítják az utolsó napok ismeretének gyarapodását, nem válnak a száznegyvennégyezeret alkotó papok egyikévé.

Népem elvész, mert nincs ismerete; mivel te elvetted az ismeretet, én is elvetlek téged, hogy ne légy papom; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről.
Hóseás 4:6.

A Jelenések könyve rámutat arra, hogy az a tudás, amelynek pecsétje feltöretik, és amelyet az egyik csoport elutasít, közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt viszi véghez az ő elvettetésüket.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

A millerita történelem a száznegyvennégyezer történetét szemlélteti, és együtt a milleriták és a száznegyvennégyezer a Jelenések tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal üzenetének és munkájának kezdetét és végét képviselik. A párhuzamos történelmek azokat az eseményeket azonosítják, amelyek a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatosak. Mindkét történet munkáját Illés és Keresztelő János előképezte.

„William Miller reszkette kezdte feltárni a nép előtt Isten országának titkait, a próféciaikon végigvezetve hallgatóit Krisztus második adventjéig. Minden erőfeszítéssel erőre kapott. Miként Keresztelő János hirdette Jézus első adventjét, és előkészítette az utat eljövetele számára, úgy William Miller és azok, akik hozzá csatlakoztak, Isten Fia második adventjét hirdették.” Early Writings, 229, 230.

A millerita üzenet azonosította a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos „eseményeket”, amint azokat Illés és Keresztelő János egyaránt jelképezte.

„Szükséges volt, hogy az emberek ráébredjenek veszélyes helyzetükre; hogy felserkenjenek, és felkészüljenek a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos ünnepélyes eseményekre.” A nagy küzdelem, 310.

1989-ben, a Szovjetunió összeomlásával, Dániel könyvének azon része, amely az utolsó napokra vonatkozott, felnyitott, és megkezdődött egy próbatételi folyamat. A próba Isten népének azon képességén vagy képtelenségén alapult, hogy megértse vagy elutasítsa a tudás gyarapodását, amelyet Dániel könyve tizennegyedik fejezetének utolsó hat verse jelképez; olyan versek, amelyek a tizenkettedik fejezet első verséhez vezetnek, amely azonosítja a „kegyelemidő lezárulását”. Ekkor felnyitott a „kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események” üzenete, és megkezdődött azoknak a munkája, akik a száznegyvennégyezer „papjainak” várományosai voltak. Az ő feladatuk az volt, hogy „megértsék” és hirdessék a szakaszban megjelenített üzenetet. A száznegyvennégyezer üzenetének és munkájának az volt a célja, hogy a felnyitott üzenetet bemutassa, hogy az embereket felrázza, „hogy felkészüljenek a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos ünnepélyes eseményekre.”

„Ma Illésnek és Keresztelő Jánosnak lelkével és erejével, Isten rendelése szerinti hírnökök hívják fel az ítéletre szánt világ figyelmét azokra a komoly eseményekre, amelyek hamarosan bekövetkeznek a kegyelmi idő lezárulásával és Krisztus Jézusnak mint királyok Királyának és urak Urának megjelenésével kapcsolatban. Hamarosan minden embert megítélnék a testben cselekedett dolgokért. Eljött Isten ítéletének órája, és földi egyháza tagjain nyugszik az az ünnepélyes felelősség, hogy figyelmeztessék azokat, akik úgyszólván az örök romlás legszélén állnak. A tágas világon minden ember számára, aki hallgatni fog rá, világossá kell tenni azokat az alapelveket, amelyek e nagy küzdelemben forognak kockán, azokat az alapelveket, amelyeken az egész emberiség sorsa függ.” Próféták és királyok, 715, 716.

Keresztelő János és Krisztus története, valamint a milleriták története szemlélteti a száznegyvennégyezer üzenetét és munkáját. Mind János, mind Krisztus úgy értette meg saját üzenetét, mint amely a kegyelemidő lezárulását jelképezi.

Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek az ő keresztségére, így szólt hozzájuk: Viperák fajzata, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljetek az eljövendő harag elől? Máté 3:7.

Krisztus úgy mutatta be Jeruzsálem pusztulását — ugyanazt a pusztulást, amelyre János figyelmeztette a szörszálhasogató zsidókat — mint közeledő eseményt. Jézus e pusztulást annak a „haragnak” a jelképeként használta, amely akkor kezdődik, amikor ő mint Mihály felkel Dániel könyve tizenkettedik fejezetének első versében.

„Krisztus Jeruzsálemben a hitetlenségben és lázadásban megkeményedett világ jelképét látta, amely sietve halad Isten megtorló ítéleteinek elébe. Az elbukott emberi nem nyomorúságai, melyek lelkére nehezedtek, ajkáról azt a rendkívül keserű kiáltást fakasztották. Látta a bűn feljegyzését az emberi nyomorúságban, könnyekben és vérben kirajzolódni; szíve végtelen szánsággal indult meg a föld szenvedő és gyötrődő lakói iránt; vágyott arra, hogy mindnyájukon segítsen. De még az Ő keze sem fordíthatta vissza az emberi nyomorúság áradatát; kevesen keresték egyetlen segítségük Forrását. Kész volt lelkét halálra adni, hogy az üdvösséget elérhető közelségbe hozza számukra; de kevesen mentek volna Őhöz, hogy életük legyen.”

„A menny Felsége könnyek között! A végtelen Isten Fia lelkében megrendülve, a gyötrelemtől lesújtva! E jelenet csodálattal töltötte be az egész mennyet. Ez a jelenet feltárja előttünk a bűn kimondhatatlanul súlyos voltát; megmutatja, milyen nehéz feladat még a Végtelen Hatalom számára is megmenteni a bűnöst Isten törvénye áthágásának következményeitől. Jézus, letekintve az utolsó nemzedékre, úgy látta a világot, hogy az ugyanahhoz a megtévesztéshez hasonló csalásba bonyolódott, amely Jeruzsálem pusztulását okozta. A zsidók nagy bűne Krisztus elutasítása volt; a keresztény világ nagy bűne Isten törvényének, mennyei és földi uralma alapjának elutasítása lesz. Jehova rendeléseit megvetik és semmibe veszik. Bűn rabságában sínylődő milliók, a Sátán szolgálói, akik a második halál elszenvedésére vannak kárhoztatva, meglátogatásuk napján nem lesznek hajlandók hallgatni az igazság szavaira. Rettenetes vakság! különös téboly!” A nagy küzdelem, 22.

A Keresztelő János, valamint Krisztus által hirdetett figyelmeztető üzenet ugyanaz a figyelmeztető üzenet volt, miként a milleriták figyelmeztető üzenete is ugyanaz az üzenet volt, amely azokat az eseményeket azonosítja, amelyek a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatosak, s amelyet a száznegyvennégyezer hirdetni fog. Három tanú: Keresztelő János, Krisztus és a milleriták tesznek bizonyosságot arról, hogy a száznegyvennégyezer munkája és üzenete élet-halálra szóló próbatételi folyamat, amely az 1989-ben feltört ismeret növekedése által megy végbe. Az akkor feltárt üzenet az utolsó napok látomása, amelyet a bölcseknek meg kell érteniük, ha azok a „papok” akarnak lenni, akik a száznegyvennégyezret alkotják. Ha e jelöltek nem értik ezt a látomást, gonoszokként, vagy bolondokként azonosíttatnak, és elvesznek. Ők és gyermekeik elvettetnek, összhangban azzal, hogy elvetették a látomást, amely az ismeret növekedése.

Isten Igéje azonosítja, hogy Róma az a hatalom, amely felmagasztalja önmagát, kifosztja Isten népét, majd elbukik és megerősíti a látomást. Az a kérdés, hogy a modern Róma a pápai hatalom-e vagy az Egyesült Államok, az a próba, amely feltárja, hogy e jelöltek közül kik a bölcs, illetve kik a balga szüzek. Ez a próba prófétai próba, amely Dániel könyvéből ered, és amely azután a Jelenések könyvében nyer megerősítést és jut teljességre. A modern Róma tárgya nem pusztán választás a pápai hatalom és az Egyesült Államok között, hanem a végső próba a száznegyvennégyezer számára. Ez prófétai próba, és helyesen megértve magában foglalja a végső megpróbáltatás folyamatának minden ábrázolását, amely Isten megszentelt prófétai bizonygatótelében van elénk tárva.

Keresztelő János és Krisztus idejének megpróbáltatási folyamata Dániel könyvéből eredt, miként a milleriták idejében lezajlott megpróbáltatási folyamat is. Prófétai próbaként az a módszertan, amely szerint az igazság megállapítást nyer, éppoly lényeges ahhoz, hogy e jelöltek helyesen alkalmazzák azt, mint pusztán a Modern Róma kilétére vonatkozó helyes nézet megtartása. Akár a Modern Róma helyes azonosítását, akár a helyes módszertan alkalmazását vesszük tekintetbe, a próba mindkét eleme Dániel könyvében foglaltatik. Dániel első fejezetében Dániel egy háromlépcsős megpróbáltatási folyamaton haladt át, amely az étrenddel kezdődött, majd egy szemrevételezéses próba következett, végül pedig egy olyan próba, amelyet Nabukodonozor vitt véghez, aki a bibliai jelképrendszerben az északi király, az utolsó napok pápai hatalmának jelképe.

E négy ifjúnak pedig Isten tudást és jártasságot adott mindenféle írásban és bölcsességben; Dániel pedig értett minden látomáshoz és álomhoz. Amikor pedig leteltek azok a napok, amelyeknek végén a király elrendelte, hogy vezessék őket elébe, a főudvarmester bevezette őket Nebukadneccar elé. És a király beszélgetett velük; de egyikük között sem találtatott olyan, mint Dániel, Hananjá, Misáel és Azarjá; ezért a király szolgálatába álltak. És minden bölcsességre és értelemre tartozó dologban, amely felől a király kérdezte őket, tízszer különbeknek találta őket országa minden mágusánál és csillagjósánál. Dániel 1:17–20.

„A napok végén”, amely prófétai értelemben az utolsó napokat jelenti, amikor a száznegyvennégyezer megpróbáltatják, Dánielről és a három hűséges ifjúról azt találták, hogy „tízszer különbek voltak mindazoknál az írástudóknál és csillagjósoknál, akik egész birodalmában voltak”, és Dánielnek „értelme volt minden látomás és álom dolgában”. Dániel a száznegyvennégyezret jelképezi, akik az utolsó napokban megértik a tudás növekedését, amely

akkor érkezett el, amikor Krisztus mint Júda törzséből való Oroszlán 1989-ben feltörte „Dániel könyvének azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozott”.

Dániel nem egyszerűen többet értett másoknál az álmok és látomások felől, hanem „értelme volt minden látomásban és álomban”. Azokat képviseli, akik a sorról sorra módszertanát alkalmazzák, mert ez a módszertan „minden látomást és álmot” egyetlen összefüggő üzenetbe foglal össze. Az az üzenet, amely minden álmot és látomást egyetlen prófétai vonalba fog össze, azonosítja a „kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket”. Ezt az üzenetet az a prófétai jelkép alapozza meg, amely a modern Róma: az a hatalom, amely felmagasztalja önmagát, kifosztja Isten népét, és elbukik.

Az a hatalom csak a helyes módszertan alkalmazásával állítható fel. Azok többsége, akik azt vallják, hogy a Bibliát tanulmányozzák, elveti a „sort sorra” módszertanát, és némelyek azok közül is, akik azt állítják, hogy alkalmazzák, helytelenül alkalmazzák azokat a szabályokat, amelyek a „sort sorra” módszertanát alkotják. E szabályokat elsőként a milleriták rögzítették nyilvánosan, és Isten utolsó napi népe előre figyelmeztetést kapott arra, hogy azok, akik valójában a harmadik angyal hírnökei, William Miller prófétai értelmezési szabályait fogják használni.

„Azok, akik a harmadik angyal üzenetének hirdetésében tevékenykednek, ugyanazon terv szerint kutatják az Írásokat, amelyet Miller atya elfogadott.” Review and Herald, 1884. november 25.

William Miller a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal kezdetét képviselte, és Keresztelő János volt az előképe, aki annak az üzenetnek volt a kezdete, amelynek Krisztus volt a beteljesedése. White testvérnő közvetlenül párhuzamba állítja Keresztelő János Krisztushoz kapcsolódó próbára tevő folyamatát a három angyal próbára tevő folyamatával. János kezdte az üzenetet, és csak közvetlenül a kereszt előtt, amikor Krisztus tanítványait Cézárea Filippibe vitte, tette hozzá Jézus azoknak az üzenetnek a részleteit, amelyet János megkezdett. Az első igazság, amelyet János azonosított, amikor meglátta Krisztust, az volt, hogy Krisztust úgy azonosította, mint Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit.

Ezek Bethabarában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt. Másnap János látja, hogy Jézus őhozá jár, és ezt mondja: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét! Ő az, akiről ezt mondtam: Utánam jön egy férfi, aki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. János 1:28–30.

Ekkor kezdődött el a három és fél éves próbatétel időszaka, amely a keresztnél ért véget. Miután Jánost közvetlenül a kereszt előtt meggyilkolták, Jézus ezután elkezdte megmagyarázni Jánosnak azt a legelső kijelentését.

Mikor pedig Jézus Cézárea Filippi vidékére érkezett, megkérdezte tanítványait, mondván: Kinek mondanak engem az emberek, az ember Fiát? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak; mások Illésnek; ismét mások Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül. Monda nekik: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén monda: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus pedig felelvén monda neki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt ki néked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui

sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz. Ekkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják el, hogy ő Jézus, a Krisztus. Ettől fogva kezdte Jézus megmutatni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell öletnie, és harmadnapon fel kell támadnia. Máté 16:13–21.

Caesarea Philippi Krisztus idejében Panium neve, és Panium azonosíttatik a Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse utáni versben, ahol néped rablói, akik felmagasztalják magukat, de elbuknak, bemutattnak. Keresztelő János üzenete, ihletett és tökéletes üzenet, a kezdetkor hangzó üzenet volt, amely a millerita üzenetet jelképezte, s amely Miller szabályaira épült. Krisztus üzenete a végen, amely János üzenetére épült és azt kibővítette, a három angyal üzenetének végidei üzenetét előképezte, amely Miller szabályain alapul, valamint azokon a részleteken, amelyek Miller üzenetéhez adatként hozzá, amikor a sorról sorra módszertana elérkezik a véghez.

Ha téves értelmezésre jutunk annak a jelképnek a felől, amely a látomást a modern Róma jelképével állapítja meg, az párhuzamban áll azokkal Krisztus történetében, akik elutasították a kereszt üzenetét. Tájékoztatót kaptunk arról, hogy azok a zsidók, akik elutasították Keresztelő János üzenetét, nem részesülhettek Jézus tanításaiból, és hogy azoknak a zsidóknak a története, akik pontosan ezt tették, azokat jelképezi, akik elutasították az első angyal üzenetét. A milleriták „néped rablóit”, amelyeket később a „modern Róma” szavakkal jelöltem meg, a pápai hatalommal azonosították.

E megfontolásokat a következő cikkben folytatjuk.